

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moraliũ ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XIX. In Domin. Passionis. Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es, & Dæmonium habes? Ioan. 8. Superstitio fulminata.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XIX.
 IN DOMINICA PASSIONIS.
 Nónne bene dicimus nos, quia Samaritanus
 es, & Dæmonium habes ?

Joan. 8.

ARGUMENTUM.
 SUPERSTITIO FULMINATA.

I. **E**Xpendenti mihi præfa-
 tum Evangelium accura-
 tius, occurrit parte ex una
 Affertor meus, haud se-
 cus, quàm signum in sco-
 pum positum; ex altera verò Judæi per-
 inde ac sagittarii, virulenta in eum tela
 torquentes. A. Et ad Christum equi-
 dem Dominum, sub schemate hoc con-
 stituto collimasse visus est Jeremias Va-
 res, quum in persona illius peroraret:
Posuit me, quasi signum ad sagittam.
 De Judæis verò cecinisse Psalten in hæc
 verba: *Exacuerunt ut gladium linguas
 suas, intenderunt arcum rem amaram,
 ut sagittent in occultis immaculatum.*
 Quemadmodum enim telum, res est
 acuta, identidem virore tincta, ac sub-
 tilissima: haud dispari ratione calum-

niatrix lingua Judæorum exitit sum-
 mè virulenta, intimâque petens præcor-
 dia. Ut telum ferit cominus, ac eminus:
 haud secus ipsi, & præsentis, & impri-
 mis absenti Christo derogare niteban-
 tur.

*Calumnia
 telum.*

Verùm ô impiissimi jaculatores, to-
 tò cælò à scopo exerratis. Neque enim
 tam fulminatam jaculum contingere
 eum poterat, qui gloriam Patris æterni,
 nunquam non præ oculis habebat; qui
 quàm alienus ab umbra cuiusvis crimi-
 nis, tam securus ab omni vulnere lin-
 guæ calumniatricis esse debuit. Exer-
 ratis toto cælo impudentissimè, qui te-
 la in solos veneficos, stryges, supersti-
 tiosos librandâ, in Superos per omnem
 vesaniam vibratis; & venenum, quo
 præfatos Orci alleclas afflare par erat,
 in

*Christus
 in signum
 positus.*

Thre. 3. 12

*Psal. 63.
 v. 4. 5.*

in Numen ipsum tremendum, & adorandum evomere non erubescitis.

Non aberrabo ego, si extortum ex ore vestro jaculum in superstiosos quosvis ejaculatus fuero, eosque quæ Samaritanos, quæ Dæmonium habentes evicero.

NARRATIO.

II. **O** He quid video; fallorne, & umbratili ludor imagine? Non sum Ezechiel, miram tamen, ac stupendam illius visionem obversari menti meæ videor. Intueor enim obstetricis millenis ex fano Sathanae desumptis ritibus, infantes primùm editos initiantes, & ignoto mihi carmine, non jam Deo, sed Diti consecrantes. Video Sodales, nescio quas ligaturas, ad devincienda sibi amasiæ præcordia circumferre; philtro attemperare; Hecubas in consilium, & auxilium accerere. Aspicio veterinarios, & mulo-medicos; illosque versum quempiam Psalmi super equum, aut mulum ægrotantem exululare percipio. Obversantur pincernæ, & ipsi, vel ipsæ patibularia pinguedine, aut campanaria ad alliciendam fortunam, ollas, tonnasvè inungentes. Hem quæ monstra?

Occurrunt milites, & ipsi exoticis quibusdam characteribus abutuntur; simplices, & ipsi contra febres, dolores dentium, aliosque morbos scedulas magicas admovent; rustici, & ipsi auguria certa, indubiâ fide observant; alii demum bene multi, qui herbas ad speciem quidem operatrices, revera autem

ex se invalidas, solo autem pacto Diaboli implicito efficaces adhibent.

Hæc arbitror, nec vana ludor imagine, & in talia monstra non insurgam? Date, date, expedite telum, quod incassum in innocentissimum Agnum virulentâ linguâ detorsistis, vel si placeat, in hæc monstra sine crimine depromite.

S. I.

Superstitiosi Samaritani.

III. **Q**uid enim? An non jure Samaritanos eos dixero, & toto orbe evulgavero?

Hi ex parte credebant Deum, ex parte inficiabantur, Moysen admittebant, Prophetas anathematizabant, & quod verum in fundamento adstruebant, id desuper sexcentis fabulis subruebant. Ita ut meritò Arbitrator, ac Magister vitæ divinæ iisdem exprobraverit: *Vos adoratis, quod nescitis.* Velenim Deum loco circumscriptum, vel solis dominari Samaritanis, vel corpore, & anima constare ariolabantur; aliaque illius divina attributa inficiabantur.

Et deprehensi in visione mea incolæ hujus civitatis nonnulli, num verè deum summè bonum omniscium, omnipotentem credunt? Num divinam ipsius Providentiam admittunt? Num totum illius dominio, ac fascibus orbem fatentur subditum? Neutiquam. Si enim de universali ipsius Providentia, dominioque in omnes non ambigerent; utique sese illi totâ mentis devotione submitterent; utique agritudines, ac

Superstitiones varia.

Superstitiosi Samaritani.

Ioan. 4. v. 22.

Superstitiosi non credunt verè Deo.

adver-

adversa quævis, tanquam de manu ejus acciperent, utique sacratissimæ ipsius voluntati sese conformare in omnibus niterentur? Si itidem bonum, ac cuncti-potentem firmissimâ fide tenerent, ad eum utique in suis necessitatibus se reciperent, auxilium ab eo, non ab Orco prætolaturi. Si omniscium ac justam confiterentur, profectò irritare illius Majestatem vererentur. Quum verò nec ad eum, ut Deum, ac Dominum suum, auxiliatorem, ac medicum potentissimum confugiant, nec ejus infallibili dispositioni se submittant, nec adorandam Majestatem ejus lacessere vereantur; sed Lemures, Magos, Stryges consulant, ac invocent, consequens est, illos ducere Sathanam magis benevolum, magisque efficacem, quàm ipsummet Deum, vel certè illius ejurare Providentiam. Quicumque enim micam salis in cerebro habet, si in ipsius arbitrio est, mavult Medicum in arte sua magis versatum, probatum, potentem, quàm rudem, & inexpertum accersere. Si itaque præfati malefici præeligunt artem Sathanicam, illi utique plus fidunt, quàm ipsi Numini. Prò scelus! prò portentum, inter fideles imprimis intolerandum!

Samaritani
in amphibi-
lii.

IV. Samaritani colebant quidem Deum verum, sed tamen etiam idolis thura incendebant. Ita de iis expressè meminit Hagiographus: (4. Reg. 17. v. 33.) *Et cum DEUM colerent, diis quoque suis serviebant.* Illum unâ, hos multiplici lampade, & acerrâ placabant; illum in ore, hos in corde ferebant, fovebantque.

Eapropter non sine sulphure verbo-

rum invecus est in eos Elias Prophetæ: (3. Reg. 18. 21.) *Usquequò claudicatis in duas partes? Si Dominus est Deus, sequimini eum; si autem Baal, sequimini eum.* Minus Deo servit, minusque eum amat, qui cum eo aliquid amat, aut alicui alteri præter ipsum se mancipat. *Si Dominus est Deus, sequimini eum.* Tolerabilius judicat ille infidelem integrum, quàm fidelem divisum. Hic enim Deum despuit, quem novit, quod est multò gravius; ille Deum, quem non novit, prætermittit, quod est multò leviùs. *Usquequò claudicatis in duas partes.*

Fallax lubens, nisi id ipsum jure omni de præfatis maleficis adstrui possit. Cùm Deum colunt, dæmoni quoque deserviunt.

Superstiofi Deo
& diabolo
simul li-
tant.

Nam quid quæso faciunt Stryges, aut qui ipsorum operâ utuntur, cùm jam sacras Tilienses Virginis aras visitant, jam prope vicum infamem frequentant? Quid aliud agunt in templo Pacis, & penès illud in pago? Quid moliantur ad Beatissimæ Virginis Thaumaturgæ aras, & unâ ad veneficæ alterius has? Nõne hoc est Deo simul, ac idolo sacrificare? Nõne hoc est arcam Dei cum Dagone unâ constituisse, & utrique incensum adolere velle?

Erravi, majore hostiâ placantur Lemures, quàm Cælites. Illis duplex fax accenditur, his una; illis in saga offeruntur Philippei, hisce obuli; illi flagrantissimè, hi frigidiusculè colantur; illis filii innocentes immolantur; istis quidquid claudum, ac mutilum consecratur.

V. De sagis illud contestatum est, proprios Orco infantes pollucere, ^{Sagarum} sacrilegia, aliis

aliis parvulis insidiari, accurare mortes, blasphemias, ac sacrilegiis Numen infandis violare, sacrificia detestanda in Christi contemptum celebrare, conaciones fraudulentissimas, ac mendacissimas audire; pro aqua lustrali hirci urinam sese aspergere; aliave, adquam merito tinniant aures, perpetrare.

Sed & isti, qui eas consulunt, qui amuleta ab iis emendant, virus sacrilegii ab ipsis emutuant. Profecto & ipsi incantamentis ipsorum, iusto Dei iudicio filiis suis orbantur, quos ante adhibitis sagarum incantationibus, quodamtenus daemone initiaverunt. Concionibus Sathanæ intersunt, quoties veneficas auscultant. Actum fidei diabolicæ exercent, dum illorum persuasionibus accedunt. Sacramenta Orci usurpant, dum ejus characteribus, amuletis, unguentis utuntur, Flectunt toties illis genua, quoties gratias pro iisdem agentes poplites lunant. Itaque in omnibus Samaritanis tantò inveniuntur similiores, quantò sagis propinquiores, ac familiariores.

Samaritani Christum non recipiant.

Luc. 9. 52.

Ibid. 1. 53.

VI. Samaritani S. Luca contestante Christum ad se divertere cupientem, obsecratis valvis, inhibuerunt. *Misti* (Dominus ait ille) *nuntios ante conspectum suum, & euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum, ut pararent illi, & non receperunt eum.* Coactus est itaque eos deserere, & aliam stationem querere. At quam de causa id consilii, ac flagitii meditati sunt? Subdit causam idem Evangelista: *Quia facies ejus erat euntis in Jerusalem.* Eò quòd Christus D. non frequentaverit sacra ipsorum in monte Garizim, nec

eadem presentiam sua cohonestaverit, idcirco exterminatur, ac migrare aliò cogitur. Si Dominus communicasset ipsorum operibus, ac sacrificiis, gratissimus, acceptatissimusque illis fuisset; sed quia eos averfatus, faciem suam direxit ad cultum divinum in Jerusalem, recedere est coactus.

Quid causæ, quòd superstitioni non consulant Confessarios, ac alios Christi Domini vicarios, in iisque Christum Dominum excludant? Alia profecto non est, quàm quòd facies eorum directa sit adversus Deum; quia percelluntur, ne eorum perfidiam damnent, ne à præstigiis ejusmodi, ac amuletis dehortentur. *Quia facies ejus erat euntis in Jerusalem.* Quoniam à Diaboli officii ad verum Dei cultum transducant, quia sacra eorum execrantur, & vera statuminant.

Quòd si itaque discipuli, iustam Nemesis irritati, fulgurita in capita Samaritanorum de cælis vibrare moliebantur: *Domine, vis dicimus, descendat ignis de cælo, & consumat illos?* Nonne iustius ego Joannes Joannem æmulari possem, & cum sæculares iudices non animadvertant in eos, ultrices flammæ advocare? Si illi in ignorantes, & lucis altioris etiamnum incapaces cives in tantum exarserunt; nonne æquius milena fulmina in eorum capita detorquenda, qui in lucem Evangelii ex umbra gentilitatis profecti, malitiosissime Christum eliminant?

VII. In Samaritanos amphibios, Deos, & Deum colere contendentes, *immitte Dominus Leones, qui interficiebant eos.* Et non immitteret Dominus in hosce illum

Ibid. v. 55.

Serpentibus punita. 4. Reg. 17. v. 25.

r. Petr. 5. illum Leonem, de quo Princeps Apostolorum testatur: *Quod circumbeat quarens, quem devoret?*

Levit. 20. v. 6. Pridem id illis minatus est, per Moysen servum suum fidelissimum, dicens: *Anima, qua declinaverit ad magos, & ariolos, & fornicata fuerit cum eis, ponam faciem meam contra eam, & interficiam eam de medio populi sui.*

Saul cum occisus.

1. Reg. 20. VIII. Si quispiam lucem ab experientia advocat, is sibi reducat Regem Saul, qui quamdiu hostis extitit sagarum, & ariolorum, eosque toto regno proscriberet, tamdiu gloriosissimis victoriis, & successibus potitus est; at ubi primum veneficam adiit, ab eaque consilium, & auxilium imploravit, illico & corporis, & animæ dispendium subiit. Causam hanc ruinæ ipsius perquam manifestò adducit sacer textus in hæc verba: *Mortuus est ergo Saul propter iniquitates suas, -- & insuper etiam Pythonissam consuluerit, & non speraverit in Domino, propter quod interfecit eum; & transtulit regnum ejus ad David filium Isai.* Quum patientissimè illum tulisset Numen optimum, tandem hoc colophone adjecto criminum; illico eum & regno exturbavit, & vita.

Ochozias punitus, quod idola coluerit. 4. Reg. I. v. 3, 4. IX. Æquè evidens est illud in Ochozia Rege Samariæ ægrotante. Misit hic nuntios ad consulendum Beelzebub Deum Accaron, utrùm supervicturus esset, de infirmitate sua. *Angelus autem Domini locutus est ad Eliam Thesbiten dicens: Surge, & ascende in occursum nuntiorum Regis Samariæ, & dices ad eos: Numquid non est Deus in Israël, ut eatis consulendum Beelzebub*

Deum Accaron? Quamobrem hæc dicie Dominus, de lectulo super quem ascendisti, non descendes, sed morte morieris. q. d. Quoniam posthabuisti venam vitæ, incurristi mortem; quoniam a-versus es à Deo cæli, idcirco approximasti ad portas inferni; quoniam non requisivisti benedictionem Domini, incurristi maledictionem.

Idipsum aliis innumeris evenisse compertissimum est, & experientiâ prope quotidianâ comprobatum. Nemo itaque inficiabitur ejusmodi & Samaritanos esse; & Samaritanorum pœnis obnoxios.

§. II.

Superstitiosi demonium habentes.

X. **V**erùm quoniam hoc telum superficie tenus forsitan tantum lancinat, aliud potentius depromò contra eosdem, & propalam enuntio, ejusmodi Orco confœderatos esse; seu, ut Evangelii textu utar, Diabolum habere.

Superstitiosi diabolo mancipati.

Etenim evidentissimum est, ea media, aut amuleta, quibus utuntur, nec naturalem ex se, nec supernaturalem aliunde virtutem habere. Consequens ergo est, effectum illum non nisi ab Orco præstolari quemquam posse, virtute pacti cum certis personis illi familiaribus initi, à quibus illa doctrina, seu anthidota Avernalìa emanarunt.

Ad stabiliendam tamen assumptam propositionem optarem, uti inspicerent

rent amuleta illa, ac inscriptiones, quidnam in se contineant, aut quibusnam ex speciebus sint composita, & certè deprehendent, aut ex fetis, seu villis caprarum, hircorumque, aut ex ossibus cujuspian equæ demortuæ, aut patibularii cadaveris constare.

Sugarum amuleta que Felis. in 1. Præceptis.

XI. Recenset Gottschaldus Rosmundus, & Marthæus Felisius, sese audivisse juvenem efficacissimum remedium contra febres, & dolores dentium præscribere solitum. Postulatus itaque à quapiam Domina, sub non pœnitenda mercede, annuit, ac præscripsit; verùm sub nosa, ne ulli communicaret, vel saltem non legeret. Ac cepit illa, & è vestigio à morbo, quo vexabatur, exempta est. Participem subinde fecit amuleti vicinam suam, & ipsa illico morbi vi soluta. Tandem etiam tertix personæ sagaciore communicatum, eandem noscendi mysterii libido incendit, quatenus refereret, legeretque. Et quid putatis exaratum? Num JESUS Nazarenus, Rex Judæorum, titulus triumphalis, defendat nos ab omnibus malis? Num Evangelii cujuspian caput, quod ferre secum piè, ac sanctè licet? Numquid aliud quidpiam sacri? Nihil minus. Quid ergo? Senus anthidoti, & tota ejus virtus, ac hypostasis erat: *Diabolus eruat tibi oculos, & luto obstruas foramina.* Ecce vobis Thaumaturgum remedium, ex pharmacopolio Tœnario desumptum! Ecce virtutem occultam, ex Draconis Avernalis cerebro eliquatam!

Magorum fraudes.

XII. Alter verò, eodem Doctore Diabolo, aut Stryge edoctus, hæc non-nisi verba in *Recipe* efformabat: *Joannes est magnus nequam.* Et tamen vim arcanam experientiâ ipsâ didicit habuisse, quoad credit. Ubi verò de officii Sathanæ edoctus, vacillare occœpit, extemplò vis omnis evirata est. Unde autem redundaverat? Me herclè non aliunde, quàm à Lemuribus assistentibus, ac cooperantibus.

XIII. Dices: Ego à scœmina, ut reor, pia habeo, quæ non utitur, nisi verbis sacris, & vel ex ipso fonte eloquiorum DEI, vel ex aliis thesauris precum desumptis. Quin ut constet, rem sacram esse, secundum quodvis verbum crux est apposita. Sit ita. At numquid Orcus ipse sacris paginis non utitur? Numquid ad ipsum Dominum ac Redemptorem nostrum, in eremo supplantandum, verba divina non adhibuit? Emulari nimirum summa infernalis omnipotentiam Numinis adnititur; ut quemadmodum illud verborum virtute plurimum operatur, & unicò FIAT condidit universa: ita illa nefanda sua mysteria verborum quorumpian specie tenus sacrorum cortice involvit, ut eò minis fraudis in se habere videantur; nec est quidpiam tam sacrum, quò ille ad officias suas colorandas non abutatur.

Verbo DEI abutuntur malefici.

Quocirca ad propositam quæstionem pridem reposuit. Os aureum, dicens: *Mulier, ais, est Christiana hæc, excantans, & aliud nihil loquitur, quàm*

S. Chrysof.
hom. 21.
ad pop.

quam Nomen Dei. Et subdit: Propterea namque magis illam odi, & averfere, quod DEI nomine ad contumeliam utatur, quod se dicens Christianam, Gentilium faciat opera. Etenim & demones DEI nomen fitebantur, & tamen manebant demones: atque ita Christo dicebant, (Marci 1. 14.) & (Luce 4. 34.) Scio te, quis sis, Sanctus Dei, & tamen ipsos increpuit, & eiecit. Eapropter non actutum remedium sacrosanctum est, quia sancta intricantur, sed quia sancta sancte ac pie usurpantur. Nihil autem indignius, quam si Crux, Nomen DEI, aut ipsum corpus Dominicum per infanda sacrilegia in perniciem animarum applicetur; & divina Bonitas patrocinando libertati humanæ, cogatur ancillari malitiæ, ac versutiis diaboli. Liquidum proinde est, quum ea amuleta, philtrea, ligaturæ, nec virtutem innatam habeant, nec divinam aut supernaturalem, eam à malo genio mutuam esse; & participare, ac consuescere diabolo, quicumque iis utitur malis artibus & præscriptionibus.

Maleficiorum dispendia.

XIV. Nec id benevolè præstat, sed cum ingenti suo lucro, & maleficorum dispendio. Pro quovis *Recipe*, recipit ille non unam animam, nec aliud quidpiam præfixum habet in suis beneficiis, quam maleficium. Dispensat gratias, quibus imprudentiores inelcet; erogat dona tanquam artham, quæ sibi æternum obstringit eos, qui ea capiunt; prorogat vi-

tam temporalem, quatenus privet sempiterna; sublevat DEO connivente à doloribus momentaneis, aut diurnis, ut involvat æternantibus incendiis.

Quanquam quid dico prorogare vitam, aut lenire dolores? sæpe sæpius intercipit illam, & exaggerat acerbissimos cruciatus. Nolo immorari citandis aut prætexendis variis in hanc rem historiis, ipsemet non unum audivi propalam confitentem, secundum adhibitas incantationes, aut filium, aut filiam, tanquam umbris initiatas, illico extinctos, aut in miserabiliorem & deteriores statum adductos.

Hæc norunt plerique, & nihilominus dementati quorundam persuasionibus, aut ipso Alastore agitantes illusi, perinde ac quondam Judæi Idolo Moloch, suos filios, filiasque, ac seipfos corpore & animâ dicant, ac seipfos corpore & animâ dicant, mancipantque, sola spe cuiuspiam vanæ ac momentaneæ indulgentiæ. Quid dici per DEUM immortalem, quid fingi potest detestabilius, ac velentius!

XV. Statuite quæso vobis ob oculos hominem quemcumque, levi corporis ægritudine affectum, aut dolore cuiuspiam digiti vexatum, patisci cum quopiam medico sibi in senso, ut si ægritudine illam abstergeret, aut dolorem

digiti leniret, fas illi deinceps futurum scire in totum illius corpus, per omnem carnificinam, idque quamdiu vita superstes fuerit. Nonne quisvis ejusmodi hominem helleborò indigere diceret, nonne omni sensu, ac cerebrò destitutum proclamaret.

Hæc, hæc vesania vestra est, qui cum sagis, ac veneficis communicatis, qui per eos opem Diaboli invocatis. Nam quid quæso id omne est, quod in hac mortalitate patimini, intuitu gehennalis incendii; quid morbi, quid dolores, quid pressuræ, nonne momentaneum, ac leve? Et nihilominus, ut solvamini tam levi morbo, ac transitorio, redditis vos obnoxios cruciati- bus inexplicabilibus; ut vos vindicet Sathanas à languore corporis, mancipatis animam ferreo ipsius jugo, ac tyrannidi. Quid dici? quid fingi potest ve- cordius, dementius?

XVI. Timeant hi, si fortè sibi etiam- num blandiantur de conversione ad Deum per pœnitentiam, ne tandem decretum illud jam olim per Moysen judicii Assessorem exaratum; in ipsos evulgetur, ac detorqueatur. *Ubi sunt dii tui in quibus habebas fiduciam? Surgant & opitulentur vobis, & in necessitate (hac extrema) vos protegant.* Illi vobis fuerant asylo in vita, illi sint itidem in morte; illos invocastis tanquam me potentiores ac benigniores, & me tanquam infirmum, invalidum, immisericordem despexistis, illis dicastis ætatem prope omnem, iisdem etiam decrepitam consecrate. *Surgant & opi-*

*Deut. 32.
v. 37, 38.*

tulentur vobis. Surgat Lucifer, surgat Asmodæus, surgat Megæra excantata antea, nec jam obstetricetur vobis, sed potiùs dominetur in vos. Cum illis societatem iniisti in vita, cum iisdem hæreditatem capeffite post mortem, quibus servivistis in tempore, iisdem mancipati estote in tota instante æternitate.

XVII. Quod ne cuiquam eveniat, obtestor omnes, ac singulos huic crimini quomodolibet intricatos, quatenus ex nunc, quemcumque contractum etiam tacitum iniverunt, aut invenerint, rescindant, abrenuntient Sathanæ, ac operibus illius, malintque cum Deo sine tali medico mori, quam vivere sine Deo, Diabolo Machaone.

Respiciant, & imitentur virum secundum cor Dei, qui licet intimè filiolum suum ex Bersabea primo-genitum deperiret; nihilo-minus neque ariolos, neque incantatores, neque stryges ullas adduxit, sed semet coram divina majestate, sacco indutus, ac cineribus conspersus, exorando, cum omnimoda resignatione, ejus clementiam, prostravit.

Respiciant, ac imitentur illum paralyticum ad probaticam piscinam, triginta octo annis resupinatum, deque cælo auxilium præstolantem. Neque enim eum quidpiam accepimus, vel cum incantatoribus communicasse, vel amuleta suspecta exorasse; & idcirco admirandam tandem indeprum esse à Domino sanitatem.

Respi-

Respiciant, atque æmulentur Lazarum illum ad Epulonis fores, cum fame, morbis, ac miseris affectis totâ vitâ colluctantem. Numquid hic divinos quospiam adiit? numquid vitam illis suam oppignoravit? numquid imposturis, ac præstigiis illorum fidem habuit? numquid quidpiam veritarum tentavit artium? Nihil omnino. Sed prius & antiquius habuit millies immori malis, quàm à pietate, ac fiducia in Deum, vel latum unguem discedere.

Et si illi, aliive, in gravioribus malis constantes perititerunt, nos in minoribus febriculis, levioribusque doloribus impostores accersere non verebimur, aut percellemur? Sit ratum deinceps, fixumque cum præfatis viris, aliisque sanctimoniâ vitæ inclytis, sexcenties immori, quàm aliunde, præterquam à Numine præordina-

tis pharmacis uti.

Fiat.

